

GAUDIUM

AUDITE SILETE

Časopis smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha

Rok 2010

Číslo 2

Gaudium na Wawelu

Zájezd na soutěžní festival do Krakova.

Vladislav Souček

Tak jsme se vrátili z Krakova. A nepřijeli jsme s prázdnou! Když jsme zvažovali přihlášku do soutěže, zalíbily se nám pro nás přijatelné soutěžní repertoárové podmínky, které jsme mohli bez problémů splnit. Nenapadlo nás ale, že už na první ročník této mezinárodní soutěže se přihlásí řada špičkových sborů, s nimiž se amatérský sbor může jen těžko srovnávat. Až po zveřejnění seznamu účastníků nás trochu polilo horko, s kým budeme v Krakově zápolit. Přijely například proslulé filipínské sbory, řada sborů univerzitních, sborů prestižních hudebních

škola - prostě předem nám bylo jasné, že zdaleka nepojedeme vyhrát. Navíc soutěžní propozice dovolovaly udělit v každé kategorii pouze jedinou zlatou, stříbrnou a bronzovou medaili. Všechny ostatní sbory se musely spokojit s „pouhým“ diplomem za účast. To nejsou zrovna nejlákavější podmínky, když v silně obsazených kategoriích soutěžilo i čtrnáct sborů. To si pořadatelé zřejmě (bohužel dodatečně) uvědomili, když v příštím ročníku v roce 2011 budou udělovat kromě oněch tří medailí ještě další ceny, pojmenované nějak jako „bronzová medaile druhého stupně“ všem sborům, které dosáhnou více než 60 bodů z maximální stovky. To už je mnohem spravedlivější.

Otázka soutěžního srovnávání amatérských sborů se sbory složenými z poloprofesionálů je velmi problematická. Studenti vysokých hudebních škol mají samozřejmě díky individuálnímu hlasovému školení i hudebnímu vzdělávání nesrovnatelné podmínky s amatéry, zpívajícími večer ve sboru po celodenní práci v zaměstnání nebo v rodině! Bylo by sice zdánlivě ideálním řešením, kdyby takovéto bezesporu poloprofesionální sbory soutěžily ve své zvláštní kategorii, ale bylo by obtížné posoudit a zařadit sbor, ve kterém tito budoucí profesionálové zpívají v určitém procentu vedle amatérů! Takže bohužel asi nezbyvá, než spolehnout se na objektivitu a zkušenosti poroty, která by měla být schopna posoudit v návaznosti na docílený výkon i reálné možnosti sboru. Je to obtížné, ale nikoliv nemožné, o tom jsem se opakovaně přesvědčil i jako porotce.

Naštěstí toto vědomí „medailové beznaděje“ nenechalo na Gaudiánech žádný už předem poráženecký pocit z budoucího neúspěchu a soutěžní příprava probíhala svědomitě a v klidu. Už po cestě v autobusu jsem všem opakovaně zdůrazňoval, že medaile pro nás je zcela nereálná, a že pro nás bude rozhodující především náš vlastní pocit po soutěži. Buď si budeme jisti, že náš soutěžní výkon ukázal vrchol toho, čeho jsme v současné době schopni, a potom se můžeme vrátit do Prahy s vědomím „dobře odvedené práce“ i bez blýskavé medaile. Nebo vystoupení „pohnojíme“ (a to vedle sbormistrů pozná i každý Gaudián!!!), a potom to bude zaslouženým ponaučením, že do dokonalosti máme i v amatérských měřítcích ještě moc daleko. A že musíme ještě poctivěji dříť, dříť a zase dříť, pokud se chceme srovnávat s nejlepšími sbory. Myslím, že v zájmu zlepšování naší kvality bychom měli svoji kůži nosit na trh častěji!

Jsem přesvědčen, že výkony Gaudia ve všech třech kategoriích byly velmi dobré a skutečně odpovídaly našim současným možnostem. Nechci tady hodnotit jednotlivá vystoupení, na podrobné rozbory bude jistě čas a příležitost buď na soustředění, nebo na začátku sezóny. Jistě najdeme a probereme řadu zbytečných drobných vad. Zbytečných - to říkám proto, protože všechny ty vady dobře známe a všechny jsme na zkouškách probírali a pokoušeli se je odstranit. Ale těžko vám vyčítat, že v té soutěžní atmosféře, která jistě pro řadu z vás byla i trochu stresující, protože soutěžních zkušeností moc nemáme, jste řadu detailů i přes opakovaný nácvik nedotáhli do dokonalosti. To se týká třeba ne vždy perfektních dynamických rozdílů, spojování frází, jistých nástupů apod. Ale zdůrazňuji, že to opravdu nebyly podstatné nedostatky!

A k výsledkům:

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem a vzhledem k tomu, že jsme měli možnost vynikající výkony spolusoutěžících sborů slyšet, jsme vyhlášení sledovali s klidem. Výsledky se vyhlášovaly, jak je zvykem, „odzadu“, a tak s každým jménem sboru, oceněného čestným uznáním za účast, se naše dušička víc a víc zachvívala nadějí a radostí, že nejsme mezi posledními. A pak to přišlo! Gaudium dostalo „vyznamenání za pokračování v tradičních sborového zpěvu“. A tady s hrdoostí prohlášuji, že z tohoto ocenění mám

možná větší radost než z „obyčejného“ bronzu! Proč? Protože celý svůj sbormistrovský život se snažím o to, aby každý mnou vedený sbor byl sborem přísně klasického typu bez podléhání módním výstřelkům a beze snahy o sebestředné dokazování toho, co je sbor schopen ve špičkové kvalitě a absolutní dokonalosti dokázat bez ohledu na posluchačský účinek a adekvátnost vynaloženého úsilí při nácviku. I v Krakově jsme se přesvědčili, že některé sbory bychom přes technickou dokonalost jenom stěželi se zájmem poslouchali delší dobu. Užívání klastrů, nepěveckých zvuků a

úmyslné potlačování melodické linky mnohdy podle mého názoru převyšovalo rozumnou mez. A v kategorii sakrální hudby mi zase vadila monotónnost skladeb, sice dokonale provedených, ale pro posluchače po čtvrt hodině už dosti nudných. Takže názoru poroty, že je třeba dbát na hlasovou kulturu a pěstovat a udržovat také tradice klasického sborového zpívání, si velice vážím.

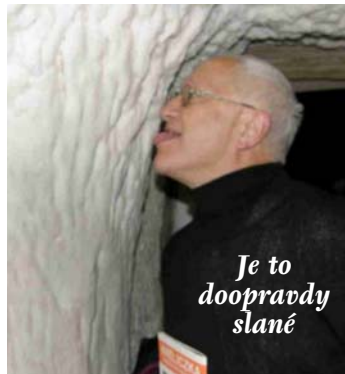
A ještě jednou Krakov

V. Šilhán

K článku, který předchází a který zasvěceně napsal sbormistr Vláda Souček, není co dodávat. Přesto mi dovoluji napsat pro generace budoucí, které jednou otevřou tento časopis, stručný výčet průběhu celého zájezdu do bratrského Polska. Snad poslouží i jako doprovodný text k vybraným obrázkům ze zájezdu, uveřejněnými mezi i za textem.

Vyjeli jsme s osvědčeným „kočím“ Markem ze sokolovské autobusové společnosti Vyskočil ve čtvrtek 10. června téměř dle plánu, tedy v 7 hodin ráno. Cestou jsme se zastavili na krátkou prohlídku historického města Kladsko. To však nebyla jediná zastávka do cíle. Čekala nás daleko náročnější „procházka“ – katakombami solného dolu Wieliczka, nacházejícího se poblíž Krakova. Náročnost spočívala v pěším sestupu po schodech, které se zdály chvílemi nekonečné a v dvou a půl kilometrovém putování krásami, které vytvořila příroda a dotvořil člověk – většinou bez akademického vzdělání – z neobvyklého materiálu – mořské soli. Unaveni, ale nadšeni právě shlédnutou krásou jsme po další krátké cestě autobusem dorazili do našeho dočasného domova ve vysokoškolské koleji.

Už pátek byl pro nás dnem klání, a to hned na dvou „bojištích“. Přihlásili jsme se totiž do tří soutěžních kategorií, což umožnil náš pestrý programový repertoár: první z nich byla určena komorním sborům. Tam směřovala naše skupinka. Druhá kategorie byla věnovaná sakrální hudbě a konečně třetí námi

Je to
doopravdy
slané

Třetí soutěžní vystoupení

obsazená kategorie byla pro smíšené sbory dospělých s libovolnou repertoárovou volbou. Jako první se představila naše skupinka v krásném sále hudební školy v programu, který začal ve 13 hodin. Dopoledne jsme využili možnosti malé zkoušky s „obhlídkou terénu“. Žel ani jsme si nemohli poslechnout většinu svých „soupeřů“. Museli jsme odjet ke kostelu sv. Petra a Pavla, kde v 18,45 začala soutěž pro celý sbor v kategorii muziky sakrální. A i zde byla malá zkouška předem žádoucí. Třetí naše soutěžní vystoupení bylo v kategorii smíšených dospěláků. To se uskutečnilo následující den, tedy v sobotu opět v onom hezkém sále hudební školy, vyzdobeném velikým transparentním plátnem s nápisem Krakowski Międzynarodowy Festival Chóralny, visící nad celým jevištěm. Po straně jeviště byly v řadě vlajky všech zúčastněných národů. Soutěžní utkání začalo v 11 hodin, my jsme se dostali na řadu po 13 hodině. Ani tady nás pořadatelé nenechali dlouho vyposlechnout si ostatní zúčastněné, protože nám vyjednali samostatný (označovaný jako doplňkový) koncert v kostele Sv. Pavla Apoštola v asi 20 km vzdálené Bochni. Mezi tím jsme ale neodolali pokušení podívat se také na slavný královský Wawel. V Bochni jsme se o přízeň posluchačů dělili s maďarským sborem Dél-Pesti Sonore Vegyeskar nejprve dvěmi sklad-

bami v průběhu mše, kdy jsme se posluchačům skrývali na kůru, posléze pak před oltářem s asi půlhodinovým samostatným zpíváním námi vybraných skladeb. Spolu s Maďary, kteří zazpívali po nás, jsme potom předvedli Mozartovo Ave verum.

Koncert v kostele Sv. Kateřiny

V neděli jsme měli od pořadatelů naplánovaný (tak jako většina zúčastněných sborů) další dodatečný koncert, tentokrát v kostele Sv. Kateřiny. Opět byl spojený se mší, tedy nejprve několik skladeb na kůru,

potom po delším čekání na konec mše před oltářem tohoto velkého kostela s početným auditoriem. Před tímto koncertem jsme byli ještě „vypuštěni“ na několik hodin do ulic Krakova s možností shlédnout další pamětihodnosti.

V 16 hodin přišlo vyvrcholení celého festivalu. To se ve velkém sále Filharmonie sešly všechny zúčastněné sbory, aby na začátku vyslechly verdikt poroty, po němž následovala krátká prezentace (1-2 skladby) většiny sborů. Nebyly to sbory všechny, pokud jsem však mohl z programu vysledovat, byly zde především sbory zahraniční. Galantní Poláci nám zřejmě dali přednost.

A jak už to v životě bývá, všechno má svůj konec. Nastalo poslední Sbohem Krakove a návrat do Prahy. Dorazili jsme v časných ranních hodinách. Metro ani ještě nejezdilo a tak jsme se museli svěřit nočním tramvajím a autobusům pro šťastný návrat domů.

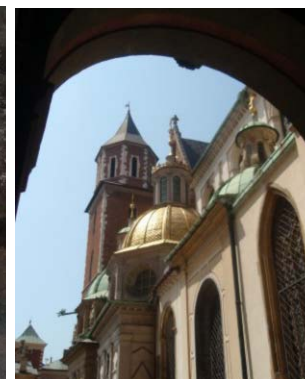

Náš dočasný domov - vysokoškolská kolej

Malá krakovská galerie

Wieliczka z interieru muzea

Dva pohledy na Wawel

I posilit je potřeba

Po soutěži

Na výlet? Pak do Svitav a vlakem!

Zuzana Zajícová

Pamatujete se na svá školní léta? Jak se na jaře vyráželo na výlety, hlavně v období přijímacích zkoušek a maturit? Já jo. Všichni jsme se těšili, že vypadneme z běžných školních dnů a vrhneme se vstříc dobrodružství. Všichni, kromě kantorů.

Když nám naše sbormistryně Zdena oznámila, že jsme na jaře pozvaní na festival sborového zpívání do Svitav, zaplesala jsem. Když navíc ještě upřesnila, že pojedeme vlakem, zajásala jsem! Jupí! Jako za starých časů školních výletů! Navíc pojedeme do kraje mého dětství, neboť Svitavy jsou coby kamenem dohodil od mého rodného města, Moravské Třebové!

Festival se konal už podeváté, poslední dubnový víkend.

Skoro celý sbor se v pátek sešel na Hlavním nádraží, jen pár změkčilých jedinců dalo přednost autu. Nádraží mě příjemně překvapilo. Doznalo velkých změn a opravdu se vylepšilo, bezdomovce aby pohledal! Altík Maruška obětavě zakoupila jízdenky i s místenkami, tudíž jsme se mohli směle vydat na perón a očekávat příjezd našeho rychlíku. Ten přijel přesně. Všichni jsme byli shromáždění kolem Marušky, jen náš tenor Milan a jeho tympány chyběly. Přehlédnout jsme ho nemohli, neb Milan je nepřehlédnutelný! Naštěstí to stihnul a přihnal se v poslední vteřině. Rozjeli jsme se vstříc dobrodružství.

Do Svitav jsme dorazili krátce po čtvrté hodině odpolední. Na perónu jsme spatřili, kromě vyslance ze sboru Dalibor, jenž nás měl na starosti, i sopránku Janu. Hbitě se pohybovala po celém prostoru nádraží. Nebyla tam až tak kvůli nám, jako kvůli keškám (cache, malé poklady). Jana přijela autem s několika dalšími členy sboru a každou volnou chvíli věnovala objevování malých krabiček, důmyslně ukrytých na nejnemožnějších místech. Považte, že jen ve Svitavách jich bylo...no, asi sedm a Jana jich většinu stihla objevit! A my, co jsme přijeli vlakem, si bláhově mysleli, že Jana čeká na nás!

V doprovodu několika členů spřáteleného svitavského sboru Dalibor jsme se vydali do internátu zdravotní školy, dočasného našeho domova. Svitavy jsou sice městem okresním, ale všechno je na dosah. Internát je kousek od náměstí a jen o pár kroků dál je multifunkční centrum Fabrika, místo našich zkoušek i koncertů.

Přestože je všechno na jedné hromadě, podařilo se jednomu nejménovanému altíku takřka nemožné: ztratil se. Naštěstí byl po chvíli nalezen a zdárně dopraven před vrata internátu.

Internát byl sestřiček prostý, všechny musely odjet do svých domovů, aby nám uvolnily postele. Jen jsme si rozdělili pokoje, už jsme museli spěchat na první zkoušku do Fabriky.

Náš sbor spolu s dalšími třemi pracoval ve druhém ateliéru, kde se nacvičovala Schubertova Mše G dur. Ateliér první se věnoval alikvótnímu zpěvu.

Sotva jsme se usadili, převzala velení nad naším ateliérem postavou sice drobná, leč nevidanou energií překypující paní sbormistryně Dana Ludvíčková, a rozezpívání nebralo konce...

Rozezpívání paní Ludvíčkové

.....a naši Zdeny

Produkce našeho sboru na večerním koncertu byla poznamenána nedostatkem tenorů, nevyzkoušením akustiky a neslyšením klavírního doprovodu. Já vlastně nevím, jak jsme zpívali, protože jsem slyšela jen jednoho našeho výrazného tenora, jenž stál kousek ode mě...

Noc byla mladá, proto jsme se odebrali zhodnotit situaci do několika svitavských podniků, kde jsme v plodné debatě setrvali do pozdních, respektive ranních, hodin.

Po sobotní snídani jsme se vrhli do práce. Rozezpívání se ujala naše Zdena, jíž jsme kladli důrazně na srdce, aby nás netrápila tak dlouho, jako její kolegyně. Zdena měla pochopení a rozezpívání bylo v tradiční délce, na kterou jsme zvyklí. Pilně jsme nacvičovali lidovky v úpravě přítomného prezidenta festivalu pana Jiřího Laburdy. Vejce sem, vejce tam, všechny byly malované, taky fialinka

Samostatný koncert Gaudia

vadla a děvečka umřela. V lidovkách je celý život! Zdena se s námi dost natrápila...

Oběd nás mírně utlumil – to víte, svíčková se šesti, to porazí lečkerého zapáleného sborového zpěváka, a přitom nás čekal odpolední koncert! Ovšem Gaudiák něco vydrží, obzvláště, když je tenorová sekce podpořená dorazivším Honzou! Odpolední koncert byl výrazně lepší než ten předchozí. Už jsme znali úskalí sálu a počítali jsme s nepříliš příznivou akustikou.

Vrcholem celého festivalu byl ovšem sobotní večerní koncert v kostele Navštívení Panny Marie, kde se představily oba ateliéry. Já jsem byla moc zvědavá na alikvótní zpěv, o němž jsem neměla nejmenší představu. A byla to bomba! Krása! To se nedá popsat, to se musí slyšet...

Ovšem vystoupení našeho ateliéru sklidilo ještě větší úspěch. Doprovázel nás Komorní orchestr z Pardubic se skvělými sólisty. Mše G Dur je prostě nádhera. Na závěr jsme vystříhli Händlovo Halleluja s takovým nasazením, že nás diváci nechtěli pustit a my to museli dát ještě jednou!

Večer jsme při slavnostním zakončení zapěli lidovky a pana Laburdu dojali k slzám, takže si, doufejme, pod záplavou emo-

Prezident festivalu p. Laburda se Zdenou

předváděli nebyvalé kreace!

ci nevšiml několika nepříliš zdařilých momentů v naší produkci.

Dlouho do noci se tančilo a družilo, svitavské multifunkční centrum se chvělo v základech pod temperamentní produkcí gaudiáckých tanečníků. Obzvláště pak někteří sokolové

Nedělní ráno nás zastihlo v celkem dobré kondici, sluníčko svítilo a malé svitavské nádraží bylo plné zpěváků, mířících do svých domovů. Vlak dorazil na minutu přesně, záchody v něm byly čisté, nechyběl toaletní papír i ručníky. Taky to tam vonělo! Přece jenom rozdíl od dob minulých, kdy jenom pomýšlení na věc ve vlaku bylo velmi riskantní, natož pak jeho přímé použití.

Výlet, tolik podobný těm z našich studentských let, se prostě vydařil; jak jinak, s naším smíšeným sborem Gaudium je všude prostě skvěle! Už se těším, jak v červnu vyrazíme na festival do polského Krakova, tentokrát ovšem autobusem se senzačním řidičem Markem.

Schubertova mše v kostele Navštívení Panny Marie

Čtrnáctý květen - koncert v kostele Sv. Kateřiny

Gaudium spolu se sborem Cantamus Chor Magdeburg (sbormistr Jens Klímek) uskutečnilo v květnu také dlouho plánovaný společný koncert v krásném a možno říci i málo známém kostele Sv. Kateřiny v Kateřinské ul. Koncert měl krásnou atmosféru a Gaudium zde provedlo mj. celou Schubertovu mši G-dur, dirigovanou Zdenou Součkovou za klavírního doprovodu Jitky Nešverové. Také s jedinou výjimkou i sólisty dodalo Gaudium. Byli to Pavel Cyrus, Ivana Lukášová, Milan Špale. Tou výjimkou byl Vít Zahradka, odchovanec z Puera Gaudentes. Následuje několik obrázků.

Kostel Sv. Kateřiny, interieri i exteriery

Gaudium zpívá Schubertovu mši

Německý sbor při vystoupení

V neděli 16. 5. 2010 před ránem navždy odešel výborný zpěvák, dlouholetý prezident GAUDIA a především výborný společník a kamarád
ING KAREL ŠTĚTINA, CSC.

Milý Karle,

tóny písní, jimiž ze s Tebou rozloučil Tvůj milovaný sbor Gaudium Praha, připomněly další z Tvých velkých životních lásek, a to zpěv. Věnoval ses mu od mládí a vedl jsi k němu i potomky. Přivedl jsi své dcery do dětského sboru Radost a i poté, co dospěly a sbor opustily, ty jsi, Karle, zůstal a spolupracoval jsi s ním dál. Vystupoval jsi jako konferenciér při koncertech, uváděl jsi přehlídky Letenská vonička, jezdil jsi jako vedoucí na letní soustředění a své herecké schopnosti jsi osvědčil v rolích Krysaře i Básníka při několika scénických projektech, do nichž se sbor pustil.

Když se před víc než dvaceti lety začalo hovořit o založení smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha, rozumělo se jaksí samo sebou, že budeš jeho zakládajícím, a jak se později ukázalo, i velmi platným členem. Nezapomenutelné jsou zejména Tvé sólové party ve spirituálech, které jsi zpíval s bravurní jistotou, neodolatelným šarmem, ale také díky Tvým jazykovým schopnostem i s nenapodobitelnou pravdivostí výrazu.

A co víc – Tvoje přirozená autorita Tě přímo předurčila k tomu, že jsi se stal prvním prezidentem tohoto sboru, a zastával jsi tuto funkci plných osmnáct let. Jako představitel sboru jsi se podílel na všech jeho akcích a na spolupráci s jinými tělesy. Během svých vystoupení při společenských setkáních jsi dovedl uplatňovat své hluboké a rozsáhlé znalosti, schopnost přesně formulovat myšlenky, a rovněž i svůj vytříbený a inteligentní humor.

Po založení chlapeckého sboru Pueri gaudentes jsi byl mezi těmi členy Gaudia, kteří zde v počátečních letech pomáhali interpretovat náročnější smíšený repertoár. Byl jsi také s tímto sborem na prvním zahraničním zájezdě na Sicílii, kde jsi nejen zpíval, ale v roli náhradního tatínka jsi se staral po celou dobu zájezdu o několik svěřených malých chlapců. Byl jsi vždy ve všem naprosto precizní a důsledně jsi to i požadoval po druhých, na což tehdejší kluci ze sboru dodnes vzpomínají. Měl jsi však pro ně velké pochopení a dovedl jsi také být velmi tolerantní a citlivý.

Bohužel – tohle všechno jsme Ti nestihli říct, protože mezi opravdovými přáteli se většinou o chvále tolik nemluví. Ale určitě jsi cítil, že si Tě moc a moc vážíme a že Tě máme rádi. Obdivovali jsme, že jsi zůstal v každé situaci svůj, ať už jsi vystupoval v zahraničí jako prezident Gaudia, či stál na koncertě jako řadový zpěvák mezi mladými i malými kluky. Pořád jsi byl ten moudrý i noblesní kamarád Karel. Budeš nám moc chybět.

Proto víc než o komkoli jiném právě o Tobě platí slova básníka:

Jest mistrovstvím hlasu sborového,
že v souzvuku jej rozpoznati nelze,
však ztrátu jeho žel Bohu pocítíme všichni.

Čest Tvé památce!

Smuteční projev, přednesený při rozloučení Milanem Špalem

Poslední rozloučení se konalo ve velké obřadní síni Strašnického krematoria za účasti velkého počtu smutečních hostů. Karlova manželka Lenka požádala Gaudium o pěveckou vzpomínku. Tuto prosbu přece nebylo možné nesplnit. A tak s kůru obřadní síně zazněly Karlovy oblíbené písně v podání jeho dlouhodobých přátel.

Redakce

Z galerie autorů našeho repertoáru

Zdeněk Lukáš

Zdeněk Lukáš se narodil 21. srpna 1928 v Praze. Noty neznal a do hudební školy nechodil, a přesto již v sedmi letech zapisoval melodie, které mu zpívala maminka. První důkladnější hudební výcvik absolvoval až v pražském učitelském ústavu, kde byl donucen přece jen učit se hrát na housle a zabývat se alespoň elementární hudební teorií. Po studiu vyučoval v letech 1946–1951 na základních školách v tehdejší okrese Jílové. Hudbě se věnoval i během vojenské služby, kterou absolvoval v Plzni. Založil zde mužský sbor, který se postupně rozrostl na smíšený.

Po vojně se stal hudebním redaktorem plzeňského rozhlasu. V roce 1954 založil pěvecký sbor Česká píseň, který měl sloužit především k pravidelnému pořizování nahrávek úprav lidových písní pro rozhlasový pořad Hrají a zpívají Plzeňáci. V té době měl za sebou již celou řadu kompozičních prací, v letech 1961 až 1970 absolvoval konzultace u Miloslava Kabeláče, v té době snad nejvýraznější skladatelské osobnosti.

Do roku 1964 setrval v Plzni, pak se natrvalo usadil v Praze. V roce 1973 přijal nabídku ředitele Pražské konzervatoře vyučovat na tomto ústavu harmonii a kontrapunkt. Ač nikdy sám konzervatoř nestudoval, po dobu dvou let zde opravdu vyučoval. V letech 1975–1979 byl sbormistrem ženského sboru ČSSPT, pak vždy už jen skladatelem na „volné noze“. Do roku 1968 byl členem Svazu československých skladatelů, po jeho rozpuštění a znovuobnovení v dobách normalizace nějakou dobu přestal být členem, znovu přijat byl až díky tehdejšímu předsedovi Václavu Felixovi, který ho doporučil do vokální komise. V roce 1972 podniká Lukáš své poslední zahraniční koncertní turné s Českou písní, a to na festival do španělské Barcelony. Přináší mu nejen velký úspěch se sborovým cyklem Vivat, iuventus!, byl vyhlášen i nejlepším sbormistrem a požádán o kompozici pro příští ročník festivalu. Ovšem po tomto zájezdu vrcholí jeho problémy s politickými představiteli Plzně i s obávanou a mocnou STB (byl vyslýchán nejen on, ale i řada členů sboru), což má za

následek nucené ukončení jeho sbormistrovské činnosti u České písni, zákaz vstupu do plzeňského rozhlasu, přestávají se vysílat jeho skladby.

Lukášova skladatelská činnost byla několikrát oceněna u nás i v zahraničí. Např. osmihlasý smíšený sbor Podej mi ruku z roku 1980 byl oceněn Českým hudebním fondem, Pocta tvůrcům op.147, jedna z Lukášových nejpůsobivějších skladeb, byla oceněna 3. místem ve skladatelské soutěži v Jihlavě, když 1. a 2. cena nebyly uděleny. Sbor Dragouni op. 183 získal 1. cenu ve vyšší kategorii skladatelské soutěže v Jihlavě r. 1983. Cyklus Parabolae Salomonis byl odměněn čestným uznáním ve skladatelské soutěži E. Blocha v USA, se svým sborem Gaechinger Kantorei je nastudoval ve Stuttgartu i dnes světoznámý dirigent H. Rilling.

Zdeněk Lukáš zemřel 13. července 2007 v Praze.

Dle internetu: české-sbory.cz

Lukáš patřil k nejhranějším a nejzpívanějším autorům vážné hudby. Vytvořil přes 350 opusových skladeb, sedm symfonií, koncerty s orchestrem téměř pro všechny nástroje, několik oper a řadu vokálních děl.

Sám o sobě říkal, že není hudebník. "Hudebník hraje na nějaký nástroj, já neovládám žádný. Umím pouze komponovat", uváděl a dodával, že neměl ani žádné hudební vzdělání. K hudební teorii se dostal až v učitelském ústavu, kde se musel také učit hrát na housle.

Lukášovu tvorbu výrazně ovlivnil folklor. Používal ale i novodobé kompoziční techniky. Skládal také elektorakustickou hudbu a spolupracoval třeba se známým vokálním souborem Linha Singers. Jeho práce získaly mnohá ocenění doma i v zahraničí.

Ze zprávy ČTK při úmrtí Zdeňka Lukáše

A co že to vlastně zpíváme z tvorby tohoto autora?

Asi každý z nás vysloví hned SANCTUS (z MESSE BREVE)

Málokdo z nás si ale uvědomí, že Zdeněk Lukáš upravil i píseň TOLITA TOTEN

Ale jen trochu déle v Gaudiu sloužící si vzpomenou, že jsme také zpívali následující píseň z pera tohoto autora:

BUĎ ZDRÁVA PÍSNÍ a NA HORÁCH

Redakce

Přáníčka členům - jubilantům

Pavel Cyrus - 60

Jen co na ten svět přišel
hudební nebe je v ráži
I múza Euterpé
mu trakařem talent naváží
Apollón v olympské záři
však běda, tiše si vzdychá:
Satyr Marsyas pod stolem
už kaši mu ocasem míchá!

Blondatá nevinnost sama
rodovou sudbu nezapře
Rovnou do chórů andělských
má jízenku zadarmo v kapse
Chlupatý rarach ale
ten nedá vzniknout mýtu
Nenápadně a za rohem
tahá to dítě k bigbítu!

Za dne náš dr. Jekyll
se vokály vykroužit snaží
Za noci pak pan Hyde hbitě
po klubech s Fontánou vaří
Ráno s očima vzhůru
harmonii světa chytá
Večer v polosvěta přítmi
olympické skladby škytá.

No a když zrovna trubadúr
nemá chuť céděčko vydat
je namístě a načase
hudbu se strojárnou střídat
Kdo by se věru nadál
že náš inženýr si tu
uteče snadno a rychle
z kompozic do kompozitů.

Jak tohle jenom skončí
lkají tu všichni dokola
Nebere nás asi vážně
snad sbormistrovi zavolá
Hudební kvas dlouho kvasí
někdy však také hnije...
Už je zde v plné síle
hudební schizofrenie !

K tomu, co hůře, svádí
gaudiáků věrné šiky
Ke skotačení, namísto
dření té pravé muziky
Namísto z gaudinot trylkovat
oni se vám, lidí draží
alespoň dvakrát do roka
v Gongu po parketu plazí.

K dobru mu, slavný soude
přičtíme bez výhrady
že i zpěvníček napsal
pro svoje kamarády
Jenže, co naplat, Pavlík
zas to nějak zaonačí
když předepíše C maj
kde ostatním C dur stačí.

MY TI VŠAK, PAVLE, DĚKUJEM
ZA CHVILKY, CO NÁM DÁVÁ
TVŮJ HLAS A TVOJE KYTARA
ZA KRÁSU, KTERÁ JE PRAVÁ.
PŘEJEME, AŽ TĚ NEPOUŠTÍ
TVÁ INSPIRACE BEZEDNÁ
TAK VELÍ TVÁ PANÍ, HUDBA.
TY VÍŠ, ŽE JE JENOM JEDNA.

Tvoje Gaudium

Autor veršů: Bohdan Maslowski

A toto byly Pavlovy narozeniny v Gaudiu

Gratulace autora básničky

Schody místo praktikáblů pro píseň na přání. Byla to Alta Trinita

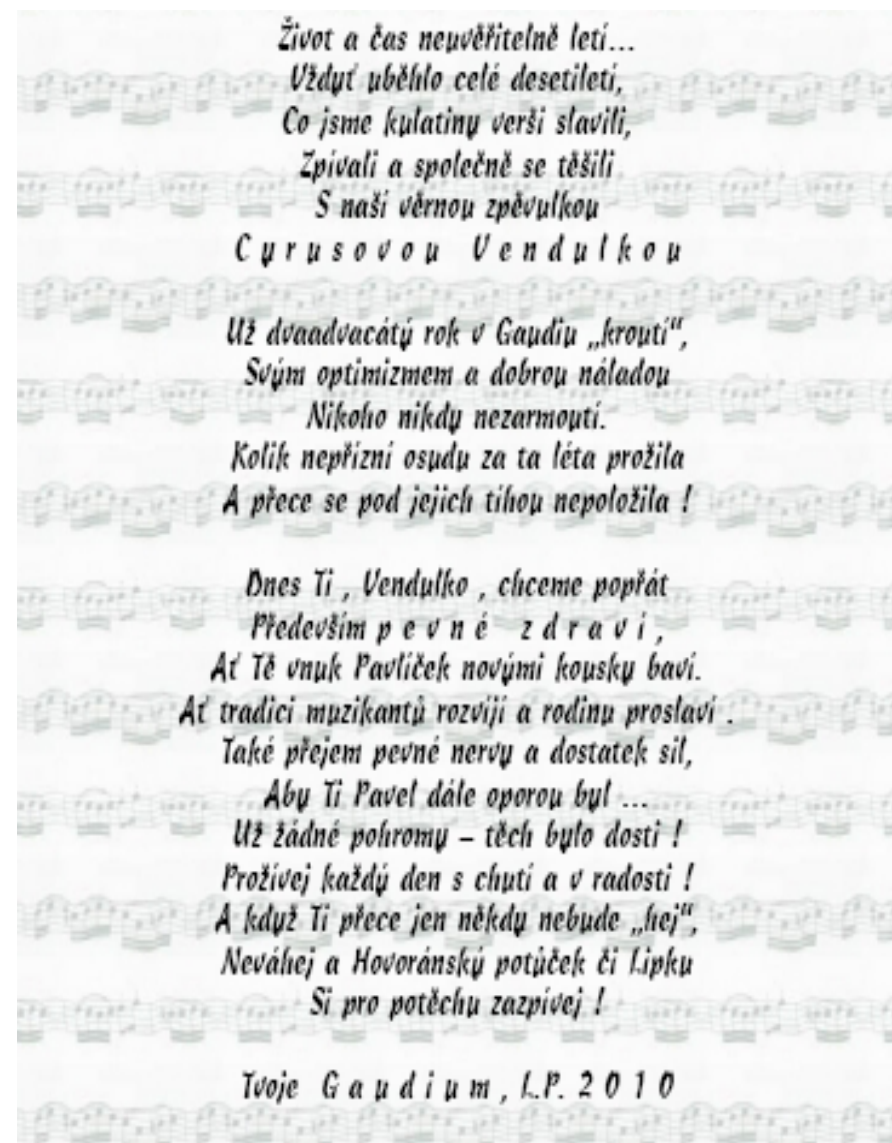
Taneček se sbormistryní

Poděkování gratulantům

Vendulka Cyrusová - ? let

Je to náhoda? Také Vendulka měla „kulatiny“. Kolikáté? To se přece neříká

Autor veršů: Lenka Nováková - Otrubová

Vendulka a její narozeniny v Gaudiu

....a Pavel se synem Markem ve Fontáně

Nejbližší program Gaudia?

**2.- 8. srpna 2010 soustředění v Železné Rudě -
ubytovna KRÁL ŠUMAVY**

V rámci soustředění – 6. srpna koncert v Hojsově Stráži

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán.
Spolupracovali Marie Dolejší, Jana Vlková, Milena Poláčková, Bohdan Maslowski
a Zuzana Zajícová. Foto Jana Vlková, Milena Poláčková a Marie Dolejší.
Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, Jankovcova 37,
170 00, Praha 7, případně e-mailem (sbor@gaudiumpraha.org, Vsilhan@centrum.cz)
Toto číslo vyšlo dne 30. července 2010